

רעיא מהימנא פרשת וארא דף כה ע"א

מצוה הראשונה היא האמונה בכללות ובפרטות

"וְלִקְחֹתִי אֶתְכֶם לִי לְעָם וְהִיִּיתִי לָכֶם לֵאלֹהִים וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם וּגּוֹ", מצוה זו ראשונה לכל המצוות, התחלה הראשונה מכל המצוות לדעת את הקדוש ברוך הוא בכלל, מהו בכלל, לדעת שיש מושל עליון שהוא רבון העולם, וברא כל העולמות שמים וארץ וכל צבאם, וזה הוא בכלל, וסוף של הכל בפרט, לדעת אותו בפרט.

וכלל ופרט היינו ראש וסוף, סוד של בחינת זכר ונקבה ביחד, האדם בעולם הזה הוא כלל ופרט, תקון עולם הזה הוא כלל ופרט^[כז], לפיכך ראשית הכל לדעת שיש מושל ודיין על העולם, והוא רבון כל העולמים, וברא את האדם מעפר, ונפח באפיו נשמת חיים, וזה הוא בדרך כלל.

כאשר יצאו ישראל ממצרים, לא היו יודעים את הקדוש ברוך הוא, כיון שבא משה אצלם, מצוה ראשונה הזאת למדם בתחלה, שכתוב: **"וַיִּדְעֶתֶם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא אֶתְכֶם וּגּוֹ"**, ולולא מצוה הזאת, לא היו ישראל מאמינים בכל אותן הנסים והגבורות שעשה להם במצרים, כיון שידעו מצוה זו בדרך כלל, נעשה להם נסים וגבורות.

ולסוף מ' שנה שעסקו בכל אותן מצוות התורה שלמד להם משה, בין אותן הנהוגות בארץ בין אותן הנהוגות חוץ לארץ, אז למד להם בדרך פרט, זה שכתוב: **"וַיִּדְעֶתָ הַיּוֹם וְהִשְׁבַּתְ אֶל לְבָבְךָ"** (דברים ד, לט), **"הַיּוֹם"** דוקא, מה שלא היה להם רשות מקודם לזה, **"כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים"**, זה בדרך פרט^[כח], בפסוק זה כמה רזים וסודות יש בו, וזה הפסוק והפסוק הראשון הכל ענין אחד, זה בכלל וזה בפרט.

ואם תשאל הרי כתוב: **"יִרְאֵת ה' רְאִשִּׁית דָּעֵת"** (משלי א, ז)^[כט], יתורץ, שזה הפסוק מוסב על דרך הפרט לדעת ראשית מה זאת יראת ה', ואף על פי שצריך האדם לירא ממנו טרם

זינו הזוהר

ונקבה ואמרו בדרך משל אבא ואמא ברא וברתא על ד' העולמות אצילות בריאה יצירה עשיה, ואין כאן מקום לבאר זאת זיל גמור ותבין. **כח.** פירוש, שהשפע הנשפע מן עלמא דדכורא שעליו רומז השם הוי"ה ברוך הוא אל האלהים המרמז על עלמא דנוקבא וזה היסוד והסוד של האמונה הישראלית. **כט.** פירוש, והלא יראת ה' מרמז על מלכות עלמא

כו. כלל ופרט בחינת זכר ובחינת נקבה ביחד היינו הזדוגות של כח המשפיע עם כח המקבל, זה הדרך של כל הבריאה וזה היסוד והסוד של חכמת הקבלה שהשפע הנשפע מן סבת הסבות שהיא רוחני ביותר, טרם שתגיע לעולם הזה משתלשלת להתגשם קודם מן כלל לפרט, ב' פעמים דרך ד' עולמות שהם ב' פעמים הזדוגות של בחינת זכר

שידע, אבל כאן אומר הכתוב שראשית הדעת הוא לדעת היראת ה', היינו שזהו ראשית הידיעות בידיעת הבורא בדרך פרט, לפיכך מצוה הראשונה לנו היא לדעת את הקדוש ברוך הוא בכלל ובפרט בראש ובסוף, וזה סוד הכתוב: **"אֲנִי רִאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן"** (ישעיהו מד, 1), **"אֲנִי ראשון"** בכלל, **"וְאֲנִי אַחֲרוֹן"** בפרט, והכל בכלל אחד וסוד אחד.

וכאשר נתן הקדוש ברוך הוא את התורה לישראל על הר סיני, דבור הראשון היה: **"אֲנִי ה' אֱלֹהֶיךָ"** (שמות כ, ב), **"אֲנִי"** מרמז על סודות עליונים גדולים, וכאן הוא הסוד של מצוה הראשונה לדעת אותו בדרך כלל, לפי שכתוב: **"אֲנִי"**, הרי מרמז שיש אלהים מושל עליון על העולם, זו היא מצוה הראשונה בדרך כלל, ובפרט, לפי שכתוב: **"ה' אֱלֹהֶיךָ"** וזהו זהו בדרך פרט, כמו שכתוב: **"כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ אֵשׁ אֲכָלָה"** (דברים ד, כד), והיינו כלל ופרט, מצוה הראשונה שצריך לדעת אותו בראש ובסוף כמו שביארנו.

זוהר חלק ב' פרשת וארא דף כה ע"ב

קוצר רוח

"וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה בֵּן אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מְקַצֵּר רוּחַ", מהו **"מְקַצֵּר רוּחַ"**, אמר רבי יהודה, שלא היו נחים, ולא יכלו לשאוב רוח, אמר רבי שמעון, **"מְקַצֵּר רוּחַ"**, שעוד לא הופיע יובל העליון לתת להם מנוחה^[א], ורוח התחתון עוד לא שלט לעשות משפטיו, ולכן היה אז קוצר רוח, ומי הוא, רוח התחתון שאמרנו.

הדיבור היה בגלות ובשעת מתן תורה יצאה מהגלות

"וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה לְפָנָיו ה' לֵאמֹר הֲנִי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְגו' וְאֲנִי עָרַל שְׁפָתַיִם". אמר רבי שמעון, מהו **"וְאֲנִי עָרַל שְׁפָתַיִם"**, והרי בתחלה כתוב: **"לֹא אִישׁ דְּבָרִים אֲנִי וְגו' כִּי כָבֵד פֶּה וְכָבֵד לְשׁוֹן אֲנִי"**, והקדוש ברוך הוא השיבו **"מִי שֵׁם פֶּה לְאָדָם וְגו'"**, ואמר לו **"וְאֲנִי אֶהְיֶה עִם פִּיךָ"**, התעלה על דעתך שלא היה כן, ועתה אמר **"וְאֲנִי עָרַל שְׁפָתַיִם"**, אם כן איזה דבר ההוא שהבטיח לו הקדוש ברוך הוא בתחלה.

אלא סוד הוא, משה הוא בבחינת קול, ובחינת הדבור שהוא דבור שלו היה בגלות^[ב], והוא היה ערל שפתים מלפרש הדבור, ובשביל זה אמר **"וְאִיךָ יִשְׁמְעֵנִי פְרַעֲהַ"**, בעת שהדבור שלי הוא בגלות שלו, שהרי אין לי דבור, הלא אני רק בבחינת קול והדבור שלי חסר כי הוא בהגלות, ועל כן שיתף הקדוש ברוך הוא לאהרן עמו.

זיו הזוהר

החירות לעולם קטן וגודל שם הוא ועבד חפשי מאדוניו, ורוח התחתון היינו מדת המלכות שעליה נאמר ומלכותו בכל משלה. **לב**. קול רומז על מדת התפארת ודבור רומז על מדת המלכות והשכינה הקדושה ששייך בה ענין גלות.

דנוקבא דרך הפרט שהיא ראשית הדעת, ואתה אומר שראשית הידיעה הוא דרך הכלל. **ל**. אלהיך מרמז על מדת המלכות והשכינה הקדושה המחלקת לך שפע שמגיע אליה מעלמא דכורא. **לא**. יובל העליון היינו עולם הבינה שמשם נמשך

בא וראה, כל זמן שהדבור היה בהגלות נסתלק הקול ממנו, והדבור היה אטום בלי קול, כאשר בא משה בא הקול, ומשה היה קול בלי דבור לפי שהדבור היה בהגלות, וכל זמן שהדבור היה בגלות הלך משה בקול בלי דבור.

וכך הלך עד שקרבו להר סיני ונתנה התורה, ובזמן שהוא נתחבר הקול עם הדבור, ואז היה מדבר הדבור, זה שכתוב: **"וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה"** (שמות כ. א), ואז נמצא משה שלם בהדבור כראוי, הקול והדבור היו ביחד בשלמות, ועל כן התרעם משה שהדבור נגרע ממנו, מלבד בזמן שהוא שהיה הדבור מדבר להתרעם עליו, בזמן שכתוב: **"וַיִּמָּאֵז בְּאָתִי אֶל פְּרַעֲהַ לְדַבֵּר בְּשִׁמְךָ"**, מיד **"וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל מֹשֶׁה"**.

בא וראה שכך הוא, שהתחיל הדבור לדבר ונפסק, לפי שעוד לא הגיע הזמן, שכתוב: **"וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים וּגו'"**, ונפסק, והשלים הקול את האמירה, זה שכתוב: **"וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי ה'"**, לפי שהדבור היה בגלות ולא הגיע הזמן שידבר, לפיכך לא היה משה שלם בהדבור בתחלה, שהוא היה בבחינת קול, ובא בשביל הדבור להוציאו מן הגלות, כיון שיצא מן הגלות ונתחברו קול ודבור ביחד בהר סיני, נשתלם משה ונרפא, ונמצאו אז הקול והדבור ביחד בשלמות.

בא וראה, כל הימים שהיה משה במצרים, ובקש להוציא הדבור מן הגלות, לא היה הדיבור מדבר דבר, כיון שיצא מן הגלות ונתחבר הקול בהדבור, זה הכח שנקרא דבור היה מנהיג ומנהל לישראל, אבל לא דיבר עד שקרבו להר סיני ופתח לדבר בהתורה שכך ראוי להיות, ואם תשאל הרי כתוב: **"כִּי אָמַר אֱלֹהִים פֶּן יִנָּחֵם הָעָם"** (שמות יג. יז)^[לג], לא כתוב כי דיבר, אלא **"כִּי אָמַר"**, שהוא רצון הלב בלחש, וזה נתבאר.

ב"ה

בלב נרגש מאוד למען הצלת עם ישראל מגזירות קשות ח"ו, וזירוז הגאולה בחסד וברחמים, אני פונה לכל הרבנים והראשי שיבות בצו קריאה, לחתום שני מכתבים אלה, לעורר את עם ישראל ללימוד הזוה"ק, שיחתמו שמותיהם על שני המכתבים הנ"ל, [או לכתוב מכתב התעוררות ללימוד הזוה"ק], וישלחו למפעל הזוהר העולמי, ונפרסם את מכתבכם ברכים, ובכך תזכו להוריד ממכם את האחריות הגדולה המוטל עליכם ויהיה לכם חלק בהצלת עם ישראל וקירוב הגאולה. כמו שפסקו הרבנים בד"ץ עהח"ר בשנת תרפ"א - תשס"ב, וזל"ק: כְּבֹר יְדוּעַ לְכַבּוֹדֵם מְעַלְת לְמוֹד הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, אֲשֶׁר הוּא מְבִטֵּל כָּל מִינֵי פְרַעֲנִיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרָעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזָה מְעַלְמָא, וְהַשְׁנָה שְׁעֵבְרָה כְּבֹר עוֹרְרָנוּ עִם יִשְׂרָאֵל "תְּקוּן לְגֵאֻלָּה הָאֲמֵתִית" מִטַּעַם רַבָּנִים הַגְּאוּנִים מְאִרֵי דְאֲרַעָא קְדִישָׁא הַנְּזַכֵּר לְעֵיל, לְשִׁקְדַּעַל לְמוֹד הַזֹּהַר לְגַמְרַעַל בְּאֲרַעַל וּבְחֻצָּה לְאֲרַעַל אֶלְף סִיּוּמִים... עַל כֵּן אֲנַחְנוּ, רַבָּנֵי וּגְאוּנֵי אֲרַעַל הַקְּדוֹשָׁה, מְבַקְשִׁים מְכָל בְּרַי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יְדוּ מְשַׁגְת, לְלַמַּד עוֹד פְּעַם בְּכַדֵי גְמַר הָאֶלְף סִיּוּמִים בְּכ"ה אֱלוּל הַבָּא עָלֵינוּ לְטוֹבָה כְּפִי שְׁעוֹר הָרֵאשׁוֹן יוֹתֵר אוֹ פְּחוֹת, עִם בְּנֵי חֲבֵרְתוֹ שֶׁל אֲשַׁתְּקַד, סִיּוּם זֶהר אֶחָד לְעֵלוּי מְזַל עִם יִשְׂרָאֵל, וּלְבִטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְיִפְרַעַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחְשְׁבוֹתָם, וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדִיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטְחָה וְנִרְאָה בְּנַחְמַת צִיּוֹן, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. (ועיין באריכות בספר "אור הזוהר").

ירושלים תובב"א, א' לחדש איר, שנת תפא"ר לפרט קטן

הק' שלום יהודה גראס

אבדק"ק האלמין

מייסד מפעל הזוהר העולמי

נ.ב. היות ואני חלש מאוד, ואין בכוחי לבוא לכל אחד מהרבנים, לכן אבקש להרתם ברצינות רבה לבקשה זו, וראו כאילו באתי אליכם באופן אישי. ובזכות זה יקוים במהרה הבטחת הרשב"י "בגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי, דאיהו האי ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי". [תרגום]: משום שעתידים ישראל לטעם מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הזה, על ידו יצאו מן הגלות ברחמים (רעיא מהימנא פרשת נשא דף קכד:).